

Arrest

nr. 129 288 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Mesker-Yurt. In 2008 huwde u met K.(...) A.(...) (ov 6725125). U heeft twee kinderen samen.

In juni 2010 begonnen uw problemen, toen u samen met drie anderen, zijnde V.(...) A.(...), A.(...) en een zekere M.(...), in een moskee in uw dorp werd opgepakt. U werd enkele dagen vastgehouden en verhoord, waarbij u ook mishandeld werd. Na enkele dagen werd u opnieuw vrijgelaten. Omwille hiervan verliet u uw land van herkomst, zonder uw gezin. U reisde met uw reispaspoort naar Duitsland, waar u echter onmiddellijk gearresteerd en gerepatrieerd werd.

Bij aankomst in Moskou in juli 2010 werd u 2 dagen aangehouden en ondervraagd over uw wedervaren in Duitsland, waarna u naar Tsjetsjenië werd overgebracht. Ook daar werd u enkele dagen vastgehouden, waarna u zonder meer vrijkwam en terugkeerde naar uw gezin. Sindsdien verliep uw leven enigszins normaal: u bezocht de moskee en vond werk in een betonfabriek, zonder verdere problemen te kennen. Echter, in oktober 2010 bevond u zich samen met een vriend nabij het Tsjetsjeense parlamentsgebouw waar net op dat ogenblik een aanslag plaatsvond. Jullie werden beiden opgepakt. U werd wederom gefolterd en gedurende 5 dagen vastgehouden. U werd vrijgelaten nadat uw moeder betaalde en uzelf documenten ondertekende. Na uw vrijlating dook u onder. Sindsdien kwamen er leden van de OMON of MVD bij u thuis langs en werd ook uw vader lastiggevallen.

U vertrok wederom alleen naar het buitenland, naar België deze keer, en diende op 19 november 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

In België vernam u de in scene gezette veroordeling van uw neef, V.(...)A.(...), die destijds – in juni 2010- samen met u was opgepakt. Daarnaast werd u opgeroepen om uw militaire dienstplicht te vervullen, wat u omwille van uw geloof weigert. Ook uw vrouw werd lastiggevallen en besloot u in België te vervoegen, en diende eveneens een asielerzoek in.

Uw asielaanvraag werd echter op 28/02/2014 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen op 17/06/2014 door de RvV in beroep werd bevestigd.

U diende op 08/07/2014 een tweede asielaanvraag in, samen met uw echtgenote. In het kader van deze aanvraag verklaarde u geen nieuwe bewijsstukken te bezitten. U haalde echter aan dat een zekere M.(...), die in 2010 samen met u in de moskee werd opgepakt momenteel in België verblijft en deze man, wiens familienaam u niet kent, de door u aangehaalde feiten kan bevestigen.

Na uw gehoor bracht uw vrouw, die twee weken later haar gehoor aflegde, nog een document aan dat u via e-mail zou ontvangen hebben. Het betreft een vonnis in verband met de rechtszaak en veroordeling van uw neef, V.(...)A.(...). Hierin wordt ook de door u aangehaalde getuige, Z.(...)M.(...), vermeld. Ook uw binnenlands paspoort, het binnenlandse paspoort van uw echtgenote en de geboorteakte van jullie zoontje werden nogmaals neergelegd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk het feit dat u samen met uw neef en twee anderen werd gearresteerd in de moskee in 2010, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, zoals het aanbrengen van een voornaam van iemand die destijds samen met u zou zijn opgepakt, en die momenteel eveneens in België zou verblijven, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het is bovendien uiterst opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor de volledige naam van uw getuige niet kon geven, en u geen enkele schriftelijke bevestiging van deze getuige neerlegde, hoewel dit redelijkerwijs verwacht had mogen worden, gezien deze getuige het enige nieuwe element zou vormen in het kader van uw asielerzoek.

Het is eveneens opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor zelf aangaf geen documenten te hebben, en dat u verklaarde: "alles wat ik kon voorleggen, heb ik al voorgelegd" (DVZ vraag 17), hoewel uw echtgenote amper twee weken later een ge-emaild document aanbracht, hetgeen jullie volgens haar verklaringen op jullie verzoek konden bekomen, en hetwelk reeds van 2012 dateert.

U bracht geen andere elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw persoonlijke situatie in Tsjetsjenië. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Met betrekking tot het nieuwe document dat uw vrouw alsnog aanbracht, namelijk een scan van het vonnis in de rechtszaak tegen uw neef V.(...)A.(...), ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het voorgelegde document louter een scan betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Er dient bovendien benadrukt te worden dat het document geen inhoudelijke ondersteuning biedt van uw persoonlijke problemen. Immers, u wordt zelf nergens in het document vermeld. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens uw eigen gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag zelf met geen woord repte over het bestaan van dit document, noch van het feit dat u zou gevraagd hebben om het via email op te sturen. Ook de uitleg van uw echtgenote over de reden voor de laattijdigheid van het aanbrengen van dit document, dat van 2012 dateert, biedt geen redelijke verklaring. Zo stelde ze slechts: "we hebben dit reeds vroeger opgevraagd, maar de mensen die dit document moesten opsturen, konden dit niet eerder doen" (DVZ vraag 15).

De beoordeling in het kader van uw eerste/vorige asielaanvraag met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 29 november 1983 in de Tsjetsjeense plaats Alkhan-Khala. In 2006 huwde u officieel met U.(...) A.(...) (O.V. 6.725.125). U heeft samen een zoon en bent zwanger.

Uw echtgenoot kreeg problemen midden juni 2010, toen hij samen met zijn neef en 2 anderen door militairen gearresteerd werd in de moskee. Na 5 dagen kwam hij uiteindelijk terug naar huis, maar zijn moeder stuurde hem naar Duitsland omdat het voor uw man te gevaarlijk was om in Tsjetsjenië te blijven. In Duitsland werd uw man echter gearresteerd, waarna hij naar Tsjetsjenië werd gerepatriëerd. Na zijn terugkeer begon uw man te werken. Op 19 augustus 2010 echter werd uw man voor een tweede maal gearresteerd. Die dag vond er in Grozny een aanslag plaats, toen uw man toevallig in de buurt was en daardoor verdacht werd van betrokkenheid bij deze aanslag. Jullie konden hem na een week vrijkopen. Na zijn vrijlating verbleef uw man niet langer thuis, maar dook onder. 3 weken na zijn vrijlating vertrok uw man naar België. U zag hem niet meer terug voor uw komst naar België eind 2013. Zelf bleef u in Tsjetsjenië achter samen met jullie zoon. U hoopte immers dat de situatie zou bekoelen en alles na verloop van tijd zou normaliseren zodat uw man terug zou keren. Na het vertrek van uw man vielen de ordediensten echter zowel u als zijn vader lastig. U kreeg bezoeken en telefoontjes en er werden convocaties afgeleverd voor uw man. Omwille van de aanhoudende problemen besloot u uiteindelijk toch naar België te komen om uw man te vervoegen.

U verliet Tsjetsjenië op 10 oktober 2013. Vanuit Grozny reisde u samen met uw zoon naar Polen, waar u asiel moest vragen. U bleef echter niet in Polen, maar reisde door naar België, dat u bereikte op 14 oktober 2013. Op 6 december 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Deze aanvraag werd, net als de aanvraag van uw echtgenoot, op 28/02/2014 besloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de RvV in beroep bevestigd.

Op 8/07/2014 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U baseert zich hiervoor nog steeds op de reeds aangehaalde motieven van jullie eerste asielaanvraag. Ter staving van deze aanvraag legde u volgende documenten neer: een scan van het vonnis in de valse rechtszaak tegen de neef van uw man, die in juni 2010 samen met hem gearresteerd werd. U legde nogmaals uw binnenlands paspoort, het binnenlandse paspoort van uw echtgenoot en de geboorteakte van uw kind voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

U baseert uw tweede asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot (DVZ, 2e asielaanvraag, vragen 15, 18 en 19) In het kader van de door hem ingediende tweede asielaanvraag heb ik een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De motivering van de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van uw man luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk het feit dat u samen met uw neef en twee anderen werd gearresteerd in de moskee in 2010, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, zoals het aanbrengen van een voornaam van iemand die destijds samen met u zou zijn opgepakt, en die momenteel eveneens in België zou verblijven, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het is bovendien uiterst opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor de volledige naam van uw getuige niet kon geven, en u geen enkele schriftelijke bevestiging van deze getuige neerlegde, hoewel dit redelijkerwijs verwacht had mogen worden, gezien deze getuige het enige nieuwe element zou vormen in het kader van uw asielverzoek.

Het is eveneens opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor zelf aangaf geen documenten te hebben, en dat u verklaarde: "alles wat ik kon voorleggen, heb ik al voorgelegd" (DVZ vraag 17), hoewel uw echtgenote amper twee weken later een ge-emaild document aanbracht, hetgeen jullie volgens haar verklaringen op jullie verzoek konden bekomen, en hetwelk reeds van 2012 dateert.

U bracht geen andere elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw persoonlijke situatie in Tsjetsjenië. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Met betrekking tot het nieuwe document dat uw vrouw alsnog aanbracht, namelijk een scan van het vonnis in de rechtszaak tegen uw neef V.(...) A.(...), ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het voorgelegde document louter een scan betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Er dient bovendien benadrukt te worden dat het document geen inhoudelijke ondersteuning biedt van uw persoonlijke problemen. Immers, u wordt zelf nergens in het document vermeld. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens uw eigen gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag zelf met geen woord repte over het bestaan van dit document, noch van het feit dat u zou gevraagd hebben om het via email op te sturen. Ook de uitleg van uw echtgenote over de reden voor de laattijdigheid van het aanbrengen van dit document, dat van 2012 dateert, biedt geen redelijke verklaring. Zo stelde ze slechts: "we hebben dit reeds vroeger opgevraagd, maar de mensen die dit document moesten opsturen, konden dit niet eerder doen" (DVZ vraag 15).

De beoordeling in het kader van uw eerste/vorige asielaanvraag met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel

geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op overschrijding van de bevoegdheden, een manifeste appreciatiefout en de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 10, 15 en 39 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (*P.B. L 326*, 13 december 2005), de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, de artikelen 39/68/2, 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 6 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het rechtsbeginsel van het recht op verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en "Audi alteram partem".

In een eerste grief voeren verzoekers onder verwijzing naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan dat *in casu* het gehoorverslag door de ambtenaar "EDW" van de Dienst Vreemdelingenzaken werd "afgenomen" met een onleesbare handtekening. De aanwijzingen zijn volgens verzoeker niet voldoende om te bewijzen dat de verklaringen door een "gemachtigde minister" afgenomen werden in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8. Bijgevolg vermeldt het gehoorverslag in strijd met de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen identiteit van de agent en geen duur van het gehoor, aldus verzoekers. Verzoekers voeren tevens aan dat aan de bestreden beslissingen een substantiële onregelmatigheid kleeft omdat tweede verzoekster de Russische taal begrijpt, maar eerste verzoeker niet, terwijl het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in de Russische taal is verlopen. Verzoekers verwijzen voorts naar rechtspraak van de Raad. Onder deze omstandigheden doorgaan met een verhoor in het Russisch om finaal op basis van dit gehoor te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het voorgehouden asielaanvraag en derhalve het niet erkennen van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire bescherming getuigt van een onzorgvuldig handelen in hoofde van de verwerende partij, aldus verzoekers. Verzoekers besluiten uit het voorgaande dat de inhoud van dit document dan ook geen bewijswaarde kan hebben en stelt dat de beslissing die gebaseerd is op dit onregelmatig gehoorverslag zich de onregelmatigheden toe-eigent.

In een tweede grief verwijzen verzoekers naar artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het Verslag aan de Koning aangaande deze bepaling. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof, laken verzoekers dat in

de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afziet van een gehoor. Verzoekers menen dan ook dat de bestreden beslissingen niet wettelijk gemotiveerd werden en de artikelen 51/8 en 57/6, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet, voormeld artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schenden.

In een derde grief poneren verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout maakt en de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen miskent waar de verwerende partij beslist dat het nieuwe document de kans niet aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In concreto stellen verzoekers het volgende:

“Om hun tweede asielaanvraag te ondersteunen hebben ze een nieuw document neergelegd : een vonnis in verband met de rechtszaak en veroordeling van de neef van Meneer, V.(...) A.(...).

Volgens het CGVS is het vonnis enkel een scan, die niet kan onderzocht worden op authenticiteit. Nochtans werd er door de Raad van State beoordeeld:« Le fait que ce document soit produit en copie ne peut suffire à en affecter sa force probante, dès lors qu'il porte des mentions officielles lui donnant l'apparence d'authenticité » (Conseil d'Etat, arrêts n°122.032 du 05.08.2003 et n°154.149 du 25.01.2006) ; « De plus, écarter le document au motif qu'il est produit en copie est constitutif d'erreur manifeste, car on ne saurait exiger d'une personne qui fuit son pays en raison de persécutions qu'elle produise systématiquement l'original des documents qui contribuent à en établir le fondement » (Conseil d'Etat, arrêt n°105.473 du 12.04.2002).

Het CGVS zegt ook dat het document geen inhoudelijke ondersteuning biedt van zijn persoonlijke problemen. Het is wel natuurlijk dat de naam van Meneer nergens in het vonnis wordt vermeld. Ten eerste betreft het vonnis zijn neef V.(...) A.(...) en niet de verzoeker. Ten tweede werd Meneer niet beoordeeld. Dus hoe kan zijn naam in dit vonnis vermeldt worden?

Maar dit vonnis maakt de kans aanzienlijk groter dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De neef van Meneer heeft dezelfde problemen dan hem gekend. Meer bepaald werd hij met Meneer A.(...) opgepakt in een moskee in zijn dorp in juni 2010. Meneer heeft verteld gedurende zijn eerste asielaanvraag dat zijn neef ten onrechte en zonder enig bewijs zou zijn veroordeeld. Hier heeft Meneer dit vonnis neergelegd. Met dit document heeft Meneer A.(...)het bewijs dat hij problemen zou hebben bij geval van terugkeer. Er is wel een groot risico dat hij ook veroordeeld zou worden. Des te meer bewijs de situatie in Rusland dit risico. Inderdaad aangaande de situatie in Rusland en de Tsjetjeense origine van verzoeker kan het CGVS niet verklaren dat hij geen risico loopt.

De verzoekers hebben ook aangehaald dat Z.(...) M.(...), die in 2010 ook samen met Meneer in de moskee werd opgepakt momenteel in België verblijft en deze man, de door hem aangehaalde feiten kan bevestigen.

Z.(...) M.(...) wordt ook in het vonnis van de neef van verzoeker vermeld.

Betreffende dit element wordt de beslissing absoluut niet afdoende gemotiveerd. Verzoekers kunnen niet begrepen waarom dit belangrijk element niet de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Het feit dat Meneer niet de volledige naam van zijn getuige kentis niet genoeg om dit element te verwerpen. Bovendien het gehoor bewijs dat er een taalprobleem was : het CGVS begreep niet als M.(...) de familienaam of niet van de persoon was. Des te meer heeft Meneer het bewijs dat Z.(...) M.(...) ook problemen heeft gehad (zijn naam wordt in het vonnis vermeld). Het CGVS heeft dus de volledige naam van de getuige. Het feit dat Z.(...) M.(...) in België is gevlucht is ook een bewijs dat hij ernstige problemen in Rusland heeft gekend. Dit element wordt absoluut niet door de tegenpartij betwist. Maar de tegenpartij heeft ook absoluut niet dit element op een afdoende wijze onderzocht. Het is toch een heel belangrijk element voor de asielaanvraag van verzoekers. Het CGVS uitlegt helemaal niet waarom het aanbrengen van een voornaam van iemand die destijds samen met hem zou zijn opgepakt en die nu in België verblijft wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het CGVS heeft niet gezocht als Z.(...) M.(...) een asielaanvraag heef ingediend. Het CGVS heeft ook niet onderzocht als Z.(...) M.(...) zijn asielaanvraag op dezelfde motief heeft ingediend. Verzoekers denken dat het feit dat Z.(...) Magomed die in 2010 ook samen met Meneer in de moskee werd opgepakt, die zijn naam in het vonnis is vermeld en die momenteel in België verblijft toch een van het beste bewijs is.

Verzoekers willen ook drie foto's van Z.(...) M.(...) neerleggen (stuk 3). Deze foto's bewijzen dat Z.(...) M.(...) gemarteld werd.

Ten slotte heeft Meneer het bewijs dat twee of de drie mannen die in 2010 ook samen met Meneer in de moskee werd opgepakt hebben problemen in Rusland gekend. Meneer heeft dus het bewijs dat hij een heel groot risico loopt bij geval van terugkeer.

Het CGVS heeft niet rekening gehouden met deze elementen. Bijgevolg, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003. De beslissing wordt niet wettelijk gemotiveerd en de artikelen 2 en 3 van de wet van 1991 werden geschonden). Het CGVS miskent ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.80.”

In een vierde en laatste grief verwijzen verzoekers naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Voorts wijzen verzoekers erop dat artikel 47 het recht op een doeltreffende voorziening in rechte garandeert, alsook dat eenieder de mogelijkheid heeft om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Deze bepaling is van algemene toepassing (HvJ, 22 november 2012, C-277/11) en deze zaak voert het recht uit van de Unie, aldus verzoekers, die verduidelijken dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet de omzetting vormen van het Europese recht en in het bijzonder van de Richtlijn 2005/85/EG, waarvan artikel 39 het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte, artikel 15 het recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging garandeert en artikel 10 a) het recht garandeert om te worden ingelicht over de procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien asielzoekers hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Verzoekers benadrukken dat het respect van het recht op verdediging raakt aan de openbare orde en zij stellen dat zij in het licht van de gehele procedure niet hebben genoten van een doeltreffende voorziening in rechte. Zij verduidelijken dat zij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM hun vrees voor mishandeling niet konden verdedigen. Zij werden immers door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord zonder een advocaat en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen streng onderzoek uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van de artikelen 39/68-2, 48/3, 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze artikel 39/68-2 zou kunnen geschonden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit artikel handelt immers over de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en luidt als volgt: *“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.*

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Daarnaast wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het rechtsbeginsel “audi alteram partem” geschonden acht zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

2.3. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.*

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”.

Verzoekers betogen in een eerste grief dat het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende aanwijzingen bevat dat verzoekers verklaringen wel door een gemachtigde werd afgenomen in overeenstemming met de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat verzoekers zelf stellen dat *“het gehoorverslag van het Vreemdelingen Zaken door de ambtenaar "EDW" afgenomen”*. Verzoekers zijn derhalve in staat te achterhalen welke ambtenaar het gehoor heeft afgenomen. De onleesbare handtekening doet niets af aan deze vaststelling.

Verzoekers besluiten dat aangezien het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken geen *“identiteiten van de agent”* alsmede geen duur van het gehoor bevat het in strijd is met de artikelen 16 en 17 van het Koninklijk besluit houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 16 van voormeld Koninklijk besluit luidt als volgt:

“De ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker stelt tijdens het gehoor een verklaring op. De verklaring bevat volgende inlichtingen :- de naam en de voorna(a)m(en) van de asielzoeker; - zijn geboortedatum alsook zijn nationaliteit; - zijn woonplaats; - de eventuele aanwezigheid van een tolk met vermelding van zijn identificatienummer evenals de eventuele door de asielzoeker gevraagde verandering van tolk overeenkomstig artikel 14 en de eventuele redenen waarvoor aan zijn verzoek geen gevolg werd gegeven; - de identiteit van de eventuele aanwezige persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij voorzien door de Belgische wet uitoefent; - de initialen van de ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker; - in toepassing van artikel 8, § 2, het bezwaar of de afwezigheid van bezwaar bij de asielzoeker om te worden gehoord door een persoon van een ander geslacht; - de duur van het gehoor; - een inventaris van de tijdens het gehoor overgemaakte overtuigingsstukken. Indien de asielaanvraag behandeld wordt in het kader van artikel 51/10 van de wet, verstrekt de ambtenaar van de bevoegde dienst ook een vragenlijst. Deze vragenlijst kan tijdens het gehoor samen met de asielzoeker en, in voorkomend geval, met behulp van een tolk door de ambtenaar worden overlopen en ingevuld. De asielzoeker ontvangt een kopie van de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst en een ontvangstbewijs. De verklaring en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst geven getrouw de vragen weer die aan de asielzoeker zijn gesteld, alsook diens antwoorden. De verklaring en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst vermelden ook de toevoegingen en opmerkingen die tijdens het gehoor werden gemaakt door de asielzoeker of, in voorkomend geval, door de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent.”.

Artikel 17 van voormeld Koninklijk besluit luidt als volgt:

“De verklaring en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst worden voorgelezen, in voorkomend geval, met behulp van een tolk en, indien nodig, verbeterd. Ze worden gedateerd en ondertekend door de ambtenaar van de bevoegde dienst, de asielzoeker, de, in voorkomend geval, aanwezige tolk en de, in voorkomend geval, aanwezige persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent op basis van de nationale wet van de minderjarige of die de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent. Indien de asielzoeker of, in voorkomend geval, de aanwezige persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent op basis van de nationale wet van de minderjarige of die de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent, weigert de verklaring en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst te ondertekenen, wordt hiervan melding gemaakt op deze documenten evenals van de redenen waarom hij weigert om ze te ondertekenen.”.

De Raad stelt vast dat noch artikel 16 noch artikel 17 van dit Koninklijk besluit vereist dat de identiteit van de ambtenaar die het gehoor afneemt of de duur van het gehoor in de verklaring moeten worden opgenomen. Met betrekking tot de ambtenaar belast met het gehoor van de asielzoeker wordt enkel

vermeld dat de verklaring die tijdens het gehoor wordt opgesteld de initialen van de desbetreffende ambtenaar bevat, hetgeen *in casu* het geval is, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Waar verzoekers erop wijzen dat aan de bestreden beslissingen een substantiële onregelmatigheid kleeft omdat verzoekster de Russische taal zou begrijpen, maar verzoeker niet terwijl het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de Russische taal verlopen is, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag de bijstand heeft verzocht van een Russische tolk (stuk 8, bijlage 26 quinquies) en te kennen heeft gegeven de taal waarin het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvindt, het Russisch, voldoende te beheersen om zijn asielmotieven en vragen hieromtrent te beantwoorden (Verklaring betreffende procedure, vraag 2, d.d. 18.07.2014). Bovendien heeft verzoeker de vragenlijst, die hem is voorgelezen in het Russisch, ondertekend en heeft hij nagelaten een opmerking betreffende enig eventueel taal- of vertaalprobleem te formuleren op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker licht in onderhavig verzoekschrift overigens op geen enkele manier toe welke van zijn verklaringen door dit taalprobleem zouden zijn aangetast.

Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het gehoorverslag aldus niet voldoende is om te bewijzen dat hun verklaringen wel door een gemachtigde van de Minister werden afgenomen zoals bepaald in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch waar zij menen dat de inhoud van dit document geen bewijswaarde kan hebben, dat de beslissing die gebaseerd is op dit onregelmatig gehoorverslag zich de onregelmatigheden toe-eigent en dat aan de bestreden beslissingen een substantiële onregelmatigheid kleeft. Verzoekers tonen overigens op generlei wijze aan dat de vaststellingen van de bestreden beslissingen geen grondslag zouden vinden in de verklaringen die zij hebben afgelegd met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.4. Verzoekers betogen in een tweede grief dat de beslissing van de commissaris-generaal om geen gehoor af te nemen niet gemotiveerd werd.

Artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt:

“§ 1. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor.

§ 2. In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”

Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS, nr. 110.667 van 25 september 2002, RvS, nr. 113.439 van 10 december 2002, RvS, nr.144.471 van 17 mei 2005). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij

lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het weze herhaald dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waardoor de in het middel aangevoerde schending van artikel 57/6, voorlaatste alinea van de vreemdelingenwet juridische grondslag mist.

2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 125719 van 17 juni 2014 werd inzake verzoekers' eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...)2.2.3. Vluchtelingenstatus

Wat betreft de kritiek in het verzoekschrift over de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de door verzoekers voorgehouden feiten, herhaalt de Raad dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden verplichting voor hem om legerdienst te doen, stelt de Raad vooreerst vast dat, in strijd met wat in het verzoekschrift geponeerd wordt (zie p. 4), het administratief dossier van de commissaris-generaal (zie stuk 23, Landeninformatie, nr. 6, "Info legerdienst voor Tsjetsjenen") wél degelijk informatie bevat, daterend van 16 oktober 2013, 28 december 2011 en 6 juli 2012, betreffende de oproepingen voor legerdienst voor Noord-Kaukasiërs.

Er dient dus niet ingegaan te worden op de vraag van verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen omdat hij geen kennis heeft kunnen nemen van de stukken waarop de beslissing gebaseerd is.

Verder wordt opgemerkt dat verzoekers overgaan tot het bestrijden van het standpunt van de beslissing met betrekking tot de rekrutering -of het gebrek daaraan- door het Russisch leger van personen afkomstig uit de Noordelijk Kaukasus, maar zich hierbij beperken (zie het ambtsbericht) tot een voorbeeld uit augustus 2010 en een officiële ontkenning van een verklaring van de militaire commissaris van de Chelyabinsk regio, gelegen in de Noordelijke Kaukasus, in april 2011.

Het blijkt dat het door hen bijgebrachte stuk, uitgaande van OSAR, trouwens dateert van augustus 2009. De Raad stelt vast dat door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie van recentere datum is en bovendien uitvoeriger is. Uit deze informatie blijkt dat, hoewel militaire dienst in de Russische Federatie nog steeds verplicht is en het leger er een tekort heeft aan militairen, Rusland in de praktijk weigert om dienstplichtigen uit de Noordelijke Kaukasus, meer bepaald vooral uit Tsjetsjenië en Dagestan, op te roepen.

Gelet op deze informatie is het dan ook erg onwaarschijnlijk dat verzoeker wordt opgeroepen om zich op 1 april 2014 bij een rekruteringscentrum aan te bieden, zoals blijkt uit convocatie die hij bij zijn verzoekschrift (als stuk nr. 3) voegt.

Ook verzoekers bewering dat hij onder meer omwille van zijn religieuze overtuiging gezocht werd door de autoriteiten wegens het plegen van een bomaanslag op het Tsjetsjeens parlement, is niet in overeenstemming te brengen met de houding van de autoriteiten om hem te rekruteren voor een militair strategische instelling als het leger.

Gezien er geen geloof wordt gehecht aan de oproeping voor militaire dienst, zijn de opmerkingen in het verzoekschrift over slechte en mensonterende behandelingen tijdens de legerdienst niet ter zake. Dit geldt ook voor de door verzoeker voorgehouden problemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het zich onttrekken aan de legerdienst.

Uit informatie waarvan door de commissaris-generaal aan het administratief dossier een kopie werd toegevoegd, blijkt daarenboven dat iedereen in de Noordelijke Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten.

Niet onvermeld mag worden gelaten in dit verband is dat verzoeker ook verklaarde dat de neef van zijn vader, C.I., bij de politie werkt en er hoofd is van een of andere dienst in Grozny.

De Raad merkt ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift de kritiek in de bestreden beslissing omtrent de oproeping van 19 september 2011, waarvan de gescande kopie afgedrukt werd op 28 september

2011 (zie de datum onderaan de pagina), en het besluit dat het om een valse convocatie gaat, ongemoeid laat.

Wat betreft de convocatie om te verschijnen op 27 augustus 2012, werd vastgesteld dat die geen stempel bevat van de rechtbank die het uitreikte, zodat de authenticiteit in vraag werd gesteld. Ook hiertegen wordt in het verzoekschrift geen verweer geboden.

Het is volgens de Raad ook merkwaardig dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft de originelen van de eerder overgemaakte stukken bij te brengen, maar zijn toevlucht neemt tot het overmaken van een aantal "nieuwe" documenten.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen op verdenking van betrokkenheid bij een aanslag op het Tsjetsjeense parlement op 19 oktober 2010, wordt vastgesteld dat verzoeker een aantal wezenlijke elementen daaromtrent niet kon mededelen, zoals het aantal doden en gewonden. Hij voert als verweer aan dat de weg versperd was en hij met zijn auto niet kon doorrijden.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij wel de mogelijkheid had om zich op een vrij eenvoudige manier daaromtrent te informeren.

Zijn uitleg dat hij niet meer thuis verbleef en ondergedoken was, betekent volgens de Raad geen genoegzame verklaring voor zijn onwetendheid; van een persoon die -zij het onterecht- verdacht wordt bij betrokkenheid bij een aanslag, mag in alle redelijkheid verwacht worden dat hij, enkel al gedreven door menselijke nieuwsgierigheid, enige interesse aan de dag legt in de feiten die hem worden aangewezen.

Ook de uitleg dat de convocaties in dit verband in de Russische taal zijn gesteld en dat verzoeker deze taal niet machtig is zodat hij van de inhoud van de convocaties geen kennis kon nemen, wordt niet aanvaard. Indien men -zij het ten onrechte- verdacht wordt van betrokkenheid bij een zware bomaanslag en een oproeping in dit verband ontvangt, zelfs in een taal die men niet of niet voldoende beheerst, ligt het in de lijn van de verwachtingen dat men zich informeert omtrent de inhoud van de convocaties van september 2011. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoekers echtgenote sinds oktober 2013 bij verzoeker in België verblijft, blijkbaar wel Russisch verstaat en hem dus, op zijn eventuele vraag, wel zou kunnen helpen om van de inhoud kennis te nemen.

Verzoekers verklaringen dat het hem niet interesseerde keren zich tegen het bestaan van een vervolging wegens betrokkenheid van de aanslag.

De Raad wijst er nog op dat fotokopieën van documenten een zwakkere bewijswaarde hebben dan originelen, zeker in de context van de Noordelijke Kaukasus (zie hoger).

Hoe dan ook is de desinteresse van verzoeker in de inhoud, gevoegd bij de niet-authentieke vorm van het stuk, zeker niet van aard om bij te dragen tot de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. In dit verband wijst de Raad er nog op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is.

In hun verzoekschrift ontkennen verzoekers overigens dat verzoekster zou hebben gezegd dat de aanslag op 19 augustus plaatsvond; ze beweren dat zij heeft gezegd "in 2010. Misschien in augustus" en ze verwijzen hiervoor naar de nota's van de advocaat.

Uit het verhoorverslag van 18 februari 2014 blijkt dat verzoekster antwoordde: "Ik denk dat het op 19 augustus was" (zie het verhoorverslag, p. 10, 11).

De Raad laat de verhoorverslagen opgesteld door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal prevaleren op de handgeschreven notities (zie stuk nr. 7) van de advocaat van verzoekers waaruit moet blijken dat verzoekster verklaarde dat verzoeker niet in augustus 2010 werd gearresteerd.

De verhoorverslagen werden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar en bieden als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het is dan ook volkomen normaal dat bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan deze verklaringen de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van verzoekers.

Verzoekers herhalen dat ze hebben uitgelegd dat verzoeker na zijn gedwongen terugkeer uit Duitsland, medische verzorging nodig had omwille van de opgelopen mishandelingen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt bijgevolg aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers in gebreke blijven.

Er wordt ook vastgesteld dat verzoekster merkwaardig genoeg geen weet had van de beweerde vasthouding en mishandelingen van haar echtgenoot.

Hoewel verzoeker zelf vertelde dat zijn neef V. A. ten onrechte en zonder enig bewijs werd veroordeeld, staat in het neergelegde internetartikel dat zijn neef heeft bekend dat hij hulp heeft verleend aan M.Z., die eveneens zijn neef was.

Op aansturen van deze laatste zou hij namelijk 800 gram TNT en twee ontstekingsmechanismen in zijn huis in Mesker-Yurt hebben bewaard en deze later overhandigd hebben aan leden van een rebellengroep.

Wat er ook van zij, dit artikel is op zich onvoldoende om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Zelf wordt verzoeker in dit artikel immers niet genoemd en het loutere feit dat zijn neef -al dan niet terecht- werd veroordeeld, volstaat niet om te besluiten dat verzoeker zelf te vrezen heeft.

Wat de overige bij het verzoekschrift gevoegde documenten -de "dagvaarding" van 20 november 2013, het "zoekprotocol" van 17 januari 2014 van een huiszoeking en de "kennisgeving" van "25 februari" (sic)- betreft, herhaalt de Raad dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu.

Bovendien wijst de Raad er opnieuw op dat uit informatie, waarvan door de commissaris-generaal aan het administratief dossier een kopie werd toegevoegd, blijkt dat iedereen in de Noordelijke Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten.

Temeer gezien verzoeker verklaarde dat de neef van zijn vader, C.I., bij de politie werkt en er hoofd is van een of andere dienst in Grozny, kunnen de voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van verzoekers niet herstellen.

De bijgevoegde kopie van een omslag doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift ten slotte nog verwijzen naar een arrest van de Raad van 18 mei 2011, waarin volgens hen staat dat Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen, antwoordt de Raad vooreerst dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad individuele gevallen betreft en in de continentale rechtswereeld geen precedentswaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Verzoekers maken in hun verzoekschrift niet aannemelijk dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep, op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de wetgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De Raad besluit dat verzoekers nalaten om, onder verwijzing naar hun persoonlijke omstandigheden, in concreto aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat ze asiel hebben aangevraagd en/of in het buitenland hebben verbleven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie" van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift citeren uit "Subject related briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië", z.d., "Droits de l'homme en Russie: le Nord-Caucase est encore et toujours un archipel de l'arbitraire" uit "Rapport de visite du Commissaire aux droits de l'homme - 6 septembre 2011", een artikel "Tchéchénie: deux chefs de l'insurrection abattus" van 25 februari 2013, een artikel "Attentat suicide à Grozny" van 6 augustus 2012 en een artikel "Au moins 9 morts et plus de 20 blessés dans une série d'attentats suicides en Tchétchénie" van 31 augustus 2011, stelt de Raad vast dat deze informatie voornamelijk melding maakt van zelfmoordaanslagen en specifieke incidenten, van oudere datum is dan bovenstaande informatie en hoe dan ook niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen niet aan dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantonen.(...).".

Ter ondersteuning van verzoekers' tweede asielaanvraag legt verzoekster een scan neer van het vonnis in de rechtszaak met betrekking tot verzoekers neef V.A..

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Waar verzoeker betoogt dat het door hem neergelegde vonnis bewijst dat hij problemen zou hebben in geval van terugkeer, dat er een groot risico is dat hij veroordeeld zou worden en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier geen rekening mee hield gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot het door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegd document en de afgelegde verklaringen terecht oordeelt als volgt:

“Met betrekking tot het nieuwe document dat uw vrouw alsnog aanbracht, namelijk een scan van het vonnis in de rechtszaak tegen uw neef V.(...)A.(...), ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het voorgelegde document louter een scan betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Er dient bovendien benadrukt te worden dat het document geen inhoudelijke ondersteuning biedt van uw persoonlijke problemen. Immers, u wordt zelf nergens in het document vermeld. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens uw eigen gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag zelf met geen woord repte over het bestaan van dit document, noch van het feit dat u zou gevraagd hebben om het via email op te sturen. Ook de uitleg van uw echtgenote over de reden voor de laattijdigheid van het aanbrengen van dit document, dat van 2012 dateert, biedt geen redelijke verklaring. Zo stelde ze slechts: “we hebben dit reeds vroeger opgevraagd, maar de mensen die dit document moesten opsturen, konden dit niet eerder doen” (DVZ vraag 15).”

Verzoekers voeren geen verweer tegen de correcte vaststelling dat het neergelegde document slechts een scan betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan waardoor de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief is. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift de vaststelling dat zijn naam niet vermeld wordt in het desbetreffende stuk en geeft hiervoor als verklaring dat hij niet degene is die veroordeeld werd. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze voormeld document verzoekers beweerde persoonlijke problemen zou kunnen ondersteunen, te meer in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat zijn persoonlijke problemen ongeloofwaardig zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat dit vonnis de kans niet aanzienlijk groter maakt dat verzoekers voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de algemene situatie in Rusland, maken zij evenmin hun concrete problemen aannemelijk. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont geen persoonlijke problemen aan.

Waar verzoekers aanhalen dat zij hebben aangegeven dat de heer Z.M. die in 2010 samen met verzoeker werd opgepakt, momenteel in België verblijft, dat hij deze feiten kan bevestigen en dat Z.M. in het vonnis wordt vermeld, dat de commissaris-generaal geen rekening hield met dit element en de beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt gaan zij opnieuw voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de afgelegde verklaringen en het desbetreffende vonnis terecht oordeelt als volgt:

“(…)Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk het feit dat u samen met uw neef en twee anderen werd gearresteerd in de moskee in 2010, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, zoals het aanbrengen van een voornaam van iemand die destijds samen met u zou zijn opgepakt, en die momenteel eveneens in België zou verblijven, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het is bovendien uiterst opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor de volledige naam van uw getuige niet kon geven, en u geen enkele schriftelijke bevestiging van deze getuige neerlegde, hoewel dit redelijkerwijs verwacht had mogen worden, gezien deze getuige het enige nieuwe element zou vormen in het kader van uw asielverzoek.

(...)

Met betrekking tot het nieuwe document dat uw vrouw alsnog aanbracht, namelijk een scan van het vonnis in de rechtszaak tegen uw neef V.(...)A.(...), ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het voorgelegde document louter een scan betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Er dient bovendien benadrukt te worden dat het document geen inhoudelijke ondersteuning biedt van uw persoonlijke problemen. Immers, u wordt zelf nergens in het document vermeld. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens uw eigen gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag zelf met geen woord repte over het bestaan van dit document, noch van het feit dat u zou gevraagd hebben om het via email op te sturen. Ook de uitleg van uw echtgenote over de reden voor de laattijdigheid van het aanbrengen van dit document, dat van 2012 dateert, biedt geen redelijke verklaring. Zo stelde ze slechts: "we hebben dit reeds vroeger opgevraagd, maar de mensen die dit document moesten opsturen, konden dit niet eerder doen" (DVZ vraag 15)."

Het louter herhalen van hun verklaringen doet geen afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal motiveerde bovendien uitdrukkelijk over het neergelegde stuk waarin volgens verzoekers' verklaringen de naam van Z.M. werd vermeld. Op geen enkele manier voeren verzoekers een dienstig verweer tegen voormelde motivering.

Aan de door verzoekers neergelegde nieuwe stukken, namelijk drie foto's van Z. M., waaruit zou blijken dat deze werd gemarteld, kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Overigens brengen verzoekers geen enkele element aan dat de man die is afgebeeld op de foto's daadwerkelijk Z.M. is. Bovendien, is het opmerkelijk dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag zelfs niet de volledige naam van deze persoon kon geven. Voor zover verzoekers desbetreffend in het verzoekschrift verwijzen naar het gegeven dat er tijdens het gehoor een taalprobleem was wordt verwezen naar het gegeven hoger dienaangaande werd uiteengezet en waaruit blijkt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat er een taalprobleem was.

Waar verzoekers het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijten dat zij niet hebben onderzocht of Z.M. een asielaanvraag heeft ingediend en of dit op basis van dezelfde motieven gebeurde, dient te worden opgemerkt dat het aan verzoekers is om de nodige elementen bij te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal motiveerde zelfs uitdrukkelijk in de bestreden beslissingen dat verzoeker "geen enkele schriftelijke bevestiging van deze getuige neerlegde, hoewel dit redelijkerwijs verwacht had mogen worden, gezien deze getuige het enige nieuwe element zou vormen in het kader van uw asielverzoek".

Waar verzoekers nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen citeren en menen dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, wijst de Raad erop dat artikel 27 als volgt luidt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."*

Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat hun asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel heeft miskend.

De door verzoekers geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal oordeelt als volgt:

“(….)Het is eveneens opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor zelf aangaf geen documenten te hebben, en dat u verklaarde: “alles wat ik kon voorleggen, heb ik al voorgelegd” (DVZ vraag 17), hoewel uw echtgenote amper twee weken later een ge-emaild document aanbracht, hetgeen jullie volgens haar verklaringen op jullie verzoek konden bekomen, en hetwelk reeds van 2012 dateert.

(….)

De beoordeling in het kader van uw eerste/voorige asielaanvraag met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. (….)”.

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht werd onderzocht.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrenen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. In zoverre verzoekers in een vierde grief verwijzen naar de artikelen 3 en 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 10 a), 15 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG, rechtspraak van het Hof van Justitie, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en zijn aanvoeren dat zij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM hun vrees voor mishandeling niet konden verdedigen vermits zij het gehoor zonder de bijstand van een advocaat hebben afgelegd en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen streng onderzoek heeft uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

Waar verzoekers stellen dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werden bijgestaan door een raadsman gaan zij eraan voorbij dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rechtsprekend orgaan is en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken gelden, behoudens andersluidend voorschrift. In tegenstelling tot wat verzoekers menen, blijkt uit de aangehaalde artikelen van de Procedurerichtlijn geenszins dat de asielzoeker bij elk gehoor bij de asielinstanties moet kunnen worden bijgestaan door een raadsman.

Voor zover verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen streng onderzoek heeft uitgeoefend van de gegrondheid van de nieuwe elementen wordt verwezen naar hetgeen desbetreffend hierboven werd gesteld in punt 2.5.

In zoverre verzoekers nog artikel 3 EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en de gegevens van het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF